

hed overfor Land og Fjold paa dette Omraade, havde Arbejdsløsheden ikke været saa stor som i dette Dieblit. — Jeg skal iøvrigt knytte mine Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag. Af de to Paragrafer — saavel i Regjeringens oprindelige Forslag som i det ændrede Forslag, faaledes som det foreligger fra det andet Thing — der handle om Bidrag fra Statens Side for at afhjælpe den Nød, der hersker, Paragraferne 1 og 7, er uimodsigelig § 7 den vigtigste. Jeg tror ikke, at § 1 har meget stor Betydning. Jeg vil ikke nægte, at den kan have nogen Betydning, men jeg tror, denne vil blive temmelig ringe. Ingen Kommune vil, fordi den kan faae et rentefrit Laan paa et Aar, sætte nye Arbejder i Gang, som den ellers ikke havde lagt Planen til. Selv om Kommunerne kunde faae Laan, ville de næppe indlade sig paa andre Arbejder end dem, som det alt var paatænkt at udføre i det kommende Aar; men i de allerfleste Tilfælde vil ingen Kommune af Hensyn til, at den kan spare et Aars Rente af sine Penge, lade sig bevæge til at tage fat paa disse Arbejder i Vinterens Løb. Mange Arbejder ere af den Bessaffenhed, at de ikke godt kunne udføres om Vinteren. Derhos er det det Almindelige, at Planerne til det følgende Aars Arbejder blive lagte i deres Almindelighed ved Budgettets Udarbejdelse, medens man først i Vinterens Løb tager nærmere under Overveielse, hvorledes Arbejderne til Foraaret eller Sommeren skulle udføres. Men nu arbejde de kommunale Institutioner ikke meget hurtigt, omtrent med samme Hurtighed som den danske Rigsdag, og det er ikke meget hurtigt. Vi kunne en enkelt Gang mande os op til en hurtig Beslutning, faaledes som det synes at skulle være Tilfældet i dette Dieblit, men det er ikke Kommunernes Sæd, navnlig hvor Talen er om Pengeudgifter. Hele den Hjælp, der ydes efter § 1, er høist et Aars Rente af 1 Mill. Kr., altsaa 40000 Kr.; mere er i Virkeligheden, materialiter Hjælpen ikke. Hovedparagrafen saavel efter Regjeringens Forslag som efter det ændrede Forslag er naturligvis § 7, og baade efter det ene og det andet Forslag er det en klæffelig Hjælp, der skal ydes. Men jeg kan rigtignot ikke fortaae, hvorledes man i Stedet for Regjeringsforslagets § 7 har kunnet sætte det foreliggende Forslags § 7. Det hører til den Slags Hastværksarbejder, som naar man ser dem efter i Sømmene, vise sig ikke at være meget værd. Jeg skal ikke komme ind paa de principielle Betænkkeligheder ved den Slags Understøttelser, som alt ere fremdragne, men anføre et Par andre Betragtninger. Det kan ikke nægtes, at den i den foreliggende § 7 foreslaede Hjælp er

en i høieste Grad økonomisk Hjælp, som ikke i fjerneste Maade svarer til den Økonomi, som ellers hersker paa den danske Rigsdag. Naar man har Valgt mellem at give en Sum Penge ud og faae Noget for dem eller ikke at faae Noget for dem, vilde det dog være mærkeligt, om man valgte det Sidste, men det gjør man her; man giver 1 Mill. Kr. ud til Kommunerne, som atter skulle fordele den til Fjold, som ikke skulle arbejde for den, og som bruge den, uden at Staten faar Noget for den. Naar Staten derimod lader udføre Arbejder, faaledes at Arbejderne faae en Million Kroner, er Forholdet det, at Arbejderne ere hjulplne lige saa godt som paa den anden Maade, men i dette Tilfælde faar Samfundet Valuta for det, som Statskassen yder. Det er derfor aldeles rimeligt, at man vil give en Million ud uden at faae Noget derfor, naar man kunde give Arbejderne en Million Kroner og faae Noget derfor; i begge Tilfælde ville Arbejderne være lige godt hjulplne. Men Sagen har ogsaa en anden Side. Millionen vil i Virkeligheden ikke komme dem til Gode, som vilde nyde godt af den, om den enten gjennem Stat eller Kommunerne eller ved privat Initiativ blev givet ud for leveret Arbejde. Den vil komme andre Personer til Gode. Man maa erindre, at naar Staten har givet sin Million ud, har den ingen Indflydelse paa, til hvem disse Penge ville blive udbetalte; det vil komme til at ligge i Hænderne paa de forskjellige Velgjørenhedsinstitutioner, som drage Omkostning for dem, som ere trængende, uden dog at ville ty til det offentlige Fattigvæsen. Det vil blive lagt i Hænderne paa Bestyrrelserne for de Fattiges Kasse, Understøttelsestaxterne og Velgjørenhedsforeninger, eller hvad de nu monne hedde. Nu tvivler jeg ikke paa, at disse Bestyrrelser, naar de faae Pengene overladte, ville vise sig fuldstændig paalidelige og anvende Pengene paa bedste Maade. Men de maa naturligvis anvende dem efter deres eget bedste Skjøn, og nu maa vi huske paa, hvem det er, disse Kasser i Almindelighed hjælpe. Det er netop i Reglen ikke Fjold, der ere arbejdsdygtige, men til en given Tid ikke kunne faae Arbejde; det er sædvanlig hæderlige Trængende, men som af en eller anden Grund ikke ere i Stand til at staffe sig det Fornødne at leve af. Dertil hører f. Ex. Enter og gamle og svagelige Personer, som ere arbejdsdygtige. Nu kan man ikke forlange, at Understøttelsestaxterne, naar de fik et større Beløb at raade over, derfor skulde fravige de Regler, som de tidligere have fulgt. Det følger af sig selv, at de ville søge at hjælpe i det Mindste til Dels de samme Klasser, som tidligere have fundet Hjælp. Selv om Vel-